Arco

Összefoglaló gyűjtemény

Szerkesztette és írta: Kovács „Kavics” Gergely

Első kiadás

Bevezető

Arco Észak-Olaszországban a Garda-tó felső csücskénél fekszik. A pár ezres lélekszámú kisváros nevének hallatán szinte mindenkinek a Rock Master versenyek, vagy Massone szektor és az Underground nevű út ugrik be, pedig Arco sokkal többet rejt ennél. A város körüli 40 km-es körben közel száz különböző mászóhely vár ránk, a kiépített hosszok számát pedig már 2005-ben is 3000 fölé becsülték. A választék óriási, a legújabb kiadású Arco kalauz 80 sportmászó helyet mutat be, így az idelátogatónak nincs könnyű dolga, ha szelektálni akar. Az alábbi lista egyfajta segítségnyújtás, amiben összegeztem az utóbbi öt-hat évben gyűjtött tapasztalataimat. Két szempont vezérelt: mi az, ami kimaradt a kalauzból, de érdemes tudni; valamint személyes benyomások. Fontos tisztázni, hogy csak olyan helyekről írtam, ahol másztam is, vagy rosszabb esetben egy esőnapon derítettük fel. Figyelem! Ez egy szubjektív felsorolás, ezt kérlek, tartsd szem előtt.

Budapest, 2010

Mászóhelyek

Baone – Népszerű szektor, 2c-5c utak seregével. 50-55 fokos reibung tábla, tipikusan kezdőknek. A fal déli fekvésű, ráadásul sötét színű, nyáron nagyon átforrósodik, inkább csak az esti órákban érdemes látogatni. Az út a felső parkolóhoz keskeny, és nem túl jó minőségű, a faluban pedig kevés a parkolóhely. Eső után gyorsan szárad.

Baule – lásd: Diardino di nato

Belvedere (**) – vagyis szép kilátás. Gyönyörű panoráma nyílik innen a Gardára, és az egész környékre. Nagyon fotogén terep, az arcoi mászós fényképek jó része itt kattan el. Az alsó szektor 5a-5c útjai hibátlanok, de rövidek, a felső szektorban itt-ott szellős az akasztás, ill. sokszor porosak az utak. A megközelítést általában jól mutatják a kalauzok: nem csalás, nem ámítás, a parkolóból egyenesen neki kell vágni a lankás sziklaoldalnak, ami nem vészes, de tele van szabdalva borotvaéles peremekkel (ne papucsban indulj neki). Vigyázz a skorpiókkal.

Camerete – lásd: Diardino di nato

Coltura (**) – közvetlenül az országút mellett találod, nem lehet eltéveszteni. Pompás kis szikla, élvezetes utakkal. Egy napot mindenképp megér.

Corno di Bo' (*) – az egyik kötelező „olvasmány". Közvetlenül a Garda partján egy kb. 60 fokos dőlésű sima tábla, két jellegzetes repedéssel. Tökéletes terep a tapadásos technika elsajátítására, bátrabbak két út közötti „direktekkel" is próbálkozhatnak. A fal nagyobb eső után is pár óra napsütést követően megszárad. A kalauz szerint nagy a forgalma, nekünk eddig szerencsénk volt, mindig egyedül jártunk ott. Parkolni csak az alagút másik végén lehet, óvatosan közlekedjetek, nem árt, ha pl. van nálatok elemlámpa.

Crosano (**) – az örök kedvenc, a No. 1. Függőleges fehér mészkőfal, oldott fogásokkal, technikás kunsztokkal, minden fokozatban. Az utak rövidek, általában egy lélegzetre kimászhatóak. Piknikezni lehet a parkolónál és a fal aljában is.

Diamante – lásd: San paolo

Diardino di nato – a kőzet szép, de itt-ott törős és éles. A másik 3 közeli szektor jobb választás, nekem legalábbis nato tetszett legkevésbé

Eremo (*) – gyönyörű fal, extrém nehézségű utak. 7c+ nehézségű útját szimplán „bemelegítőnek" ajánlja a kalauz. Megéri meglátogatni, akár csak a séta kedvéért is.

Il giardino delle ocassioni perdute (**) – vagy röviden Fraveggio. Nagy kedvencem, igazi kis ékszerdoboz. Tökéletes kőzet, megfelelő biztosítás, változatos mászások. A baloldali tömb 3 útja, és a jobb szélső 2 út, nem túl élvezetes, ezeket nyugodtan hagyd ki. Szintén a bal oldali tömbnél szoktunk kígyót látni, szóval óvatosan a beszállással (ha te békén hagyod, ő se bánt)

Laghel – nincs többé. Ez a fantasztikus szektor nem megközelíthető a továbbiakban, a helyi oliva termelők nemes egyszerűséggel lekerítették a fal alatti ültetvényt, elzárva ezzel Laghel-t a mászók elől. Itt jegyzem meg, hogy én azóta nem fogyasztok olasz oliva terméket. Az út szemközti oldalán van egy sokkal kisebb fal, ezt 2009 nyarán kezdték el kiépíteni. Ezek az utak sokkal érdektelenebbek,

ott jártunkkor is fúrtak-faragtak, ennek megfelelően a fal is poros volt még. Nem lesz komoly mászóhely.

La gola (*) – utoljára 2005-ben voltam itt, akkor minden második fára ki volt szögezve a „Klettern ist verboten" tábla, ennek megfelelően az utak is kissé elhanyagoltak, porosak voltak (köztesek azért lógtak pár helyen, szóval akkor sem vették ezt túl komolyan). A 2008-as kiadású kalauz nem említ korlátozást, így lehet, hogy azóta a táblák is eltűntek már. Szintén plusz infó, hogy 2006-ban lezárták a fölfelé vezető utat egy sorompóval, így csak gyalog lehetett felmenni, bő negyed óra alatt. La gola falai megérnek egy misét, mindent talál itt az ember, amit csak szeretne, reibungoktól plafonokig

Massi di prabi – két remek tömb, rövidke, de kellemes utakkal. Az arcoi kempingekből néhány perc alatt felsétálhatunk, a kisebb köveken boulderezni lehet. Nyáron de. 10 és du. 5 között túl meleg a mászáshoz.

Massone (*) – 150 út, köztük a legnehezebb: az Underground. Massone miatt lett Arco az, ami. Ennek ára azonban az, hogy Massone könnyű útjai jórészt elzsírosodtak, valamint az óriási tömeg, amivel szembe találjuk magunkat az év bármely szakában. Főleg a németajkú (nagycsaládos) mászók kedvenc vadászterülete ez, de gyakorlatilag minden nációból találkozhatunk itt hasonszőrűekkel. Természetesen ezek ellenére is érdemes ellátogatni Massone-ba, de tartsuk észben, hogy Arco nem csak erről az egy helyről szól. Az autóban semmit ne hagyjunk szem előtt.

Muro dell'assino – tipikusan kezdőknek és családosoknak ajánlott. Lapos talaj a fal aljában, könnyű, túlbiztosított utak. 20 perc séta végig fölfelé (!) a szektorhoz, és elviselhetetlen tömeg. A beszállásoknál általában várni kell, vagy rákéredzkedni mások belógatott kötelére.

Muro di chitarra – lásd: Diardino di nato

Nago (*) – 130 útjával a nagy szektorok közé tartozik, könnyű megközelíthetősége miatt pedig igen népszerű. A 6b alatti utakon óriási a forgalom, mindig sokan vannak, emiatt én személy szerint nem kedvelem annyira. Ha nem szereted a zsíros fogásokat, akkor csak a Central Sector-t, és az attól fentebbi helyeket javaslom. Jó tanács: ne hagyj semmit szem előtt az autóban.

Niere – nagy, zsúfolt szektor. Mivel gyakorlatilag a fal aljában lehet parkolni, mindig nagy a tömeg. A könnyű utak zsírosak, a nehezek egy része pedig törős. A hely sajátossága a 10 faszobor, ezeket érdemes megnézni. A szikla tetejéről gyönyörű kilátás nyílik a környékre, a felfelé vezető lépcsősor pedig olyan, mintha a Gyűrűk ura valamelyik részében lennél.

Padaro – az egyik legjobb hely lesz, majd egyszer. A hosszú délkeleti falat csak nem rég kezdték kiépíteni. A szikla nagyon szép és kompakt, de nagyon poros, az utak pedig még befejezetlenek. A feljutás nagyon macerás: a térképet követve át kell vágnunk az olajfák között, majd a végén balra fordulva elindulni felfelé a kőfolyáson. Ha felértünk, újabb balkanyar, és pár száz méter dzsindzsa után jutunk el a szektorokhoz, amiket még így sem könnyű megtalálni. Összességében egyelőre nem éri meg ellátogatni ide, de ez pár év múlva remélhetőleg változni fog.

San paolo – a három régi klasszikus szektor (San paolo, Swing, Diamante) egyike. Ennek megfelelően a kiépítése hagy maga után kívánni valót, a nittek nem a legújabbak. Nem túl népszerű szektor, az utak sokszor porosak, de egy napot megér, főleg a Kroz nevű fal útjai.

San siro (**) – szép szektor, kevés könnyű úttal. Eléggé felkapott hely, de azért nincsenek annyian, hogy ne lehessen válogatni. Az utak döntő többsége függőleges, peremes, erőkitartásos mászás. Érdemes meglátogatni.

Spiaggia delle Lucertole – Corno di Bo' másik oldala. Ez a szikla szó szerint a tóból emelkedik ki, az utak nagy részéhez vascölöpökön kell betraverzálni. Sajnos a hely festői szépségén kívül sok jót nem tapasztaltunk: az utak nehezebbek, mint ami fel van tűntetve, néhány helyen hiányzik egy-egy nitt. Azóta talán kijavították ezt a „hibát", én minden esetre ezekről tudok beszámolni.

Red point wall (*) – három különálló rész, a középső 6c – 7b útjaival és kompakt kőzetével mindenképp megér egy látogatást. A biztosítás néhol szellős.

Ronzo (**) – méltatlanul elhanyagolt hely, az egyik legérdekesebb szikla Arco környékén. A fal formavilága és tapintása is homokkőre emlékeztet; szögletes, mégis lágyan hullámzó formák. Elsőre sokaknak nem szimpatikus, mert nagy fantáziát, stabil mászó tudást igényelnek, hiszen nem lehet a megszokott módon fogni-, lépni, de ez a probléma egy kis ráhangolódással hamar áthidalható.

Swing – lásd: San Paolo.

Torbolino – négy kis útjával amolyan mikro mászóhely. Egy látogatást megér.

Val d'algone (*) – fáktól ölelve, egy hegyi patak mellett fekszik, nyáron is hűvös marad, nagy esők után nehezen szárad. A fal olyan, mintha valaki egy jókora fagyiskanállal félgömböket emelt volna ki itt-ott; csupa lyuk és kisebb kőfülke. A hely kissé „túlszámozott", vagyis az utak kicsit könnyebbek, mint amit a kalauzban találsz. Fontos: a kalauz térképe pontatlan. Fordulj le az országútról, de ne keress parkolóhelyet, mert nincs! Sasolj befelé a fák között balra, és egyszer csak meglátod a falat. Híd nincsen, át kell gázolni a patakon.

Val lomasone (*) – pár éve kezdték el kiépíteni, eleinte minden poros volt, de az utóbbi években nagy népszerűségnek örvend. A biztosítás korrekt, a szikla néhol törős, és eléggé szedi a bőrt, szóval nem a legjobb. A hely szépsége vitathatatlan, még arcoi mércével is. Tanács: hiába csábít egy jó kis bivakolásra a parkoló közelében található piknikező hely, inkább tégy le róla, a helyi Carabinieri ugyanis minden reggel végigjárja a „bejáratott" vadkempingező területeket, és jó pár euród bánhatja az estét.